

AINA VAIN JEESUKSESTA

Evankeliumi Luokkaan mukaan Jeesuksen syntymästä

on kaunis. Siinä kerrotaan asiat koruttomasti ja myötätunnolla köyhää pariskuntaa kohtaan.

Kertomuksessa on kaksi erillistä osaa. Ensimmäinen on Maria, Jeesus- lapsen syntymä, seimen ja talli, nämä yhdessä

Toinen kertomuksen osa käsittelee tapahtuman ilmoittamisesta kedon paimenille eli kun "media" astuu kuvaan mukaan.

Ensin adventista

Adventus Domini

Adventtia vietetään noin neljän viikon aikana ennen joulua. Sanan merkitys on tuleminen. Tosin adventin perinne on ollut vasta keskiajan lopulta lähes nykyisessä muodossa. Varhaisemmista tavoista ei ole vakuuttavia faktoja. Kuitenkin Jeesuksen tulemista on vietetty jo aivan alkukirkosta lähtien. Silloin

Arvio Josefus Flaviuksen Jeesus- maininnasta

Josefus mainitsee lyhyesti Jeesuksesta, että hän oli mies, jota tuskin voidaan ihmiseksi sanoa, teki ihmeitä, ristiinnaulittiin ja kuoli ja heräsi kuolleista jne.

Useat tutkijat esittävät, että Josefuksen Jeesuksesta kirjoittamat sanat on joku kristitty lisännyt käsikirjoituksiin.

Noilla tutkijoilla ei ole mitään todisteita väitteittensä tueksi, sillä yhtään ainoaa käsikirjoituskopiota tuolta ajalta ei ole olemassa, josta maininnat Jeesuksesta puuttuisivat.

Tämä koskee kreikkalaisten kopioiden ohella myös arabialaisia ja venäläisiä tekstejä, joilla Josefuksen Juutalaisuuden historia oli jo silloin käännetty eli 300- lukua.

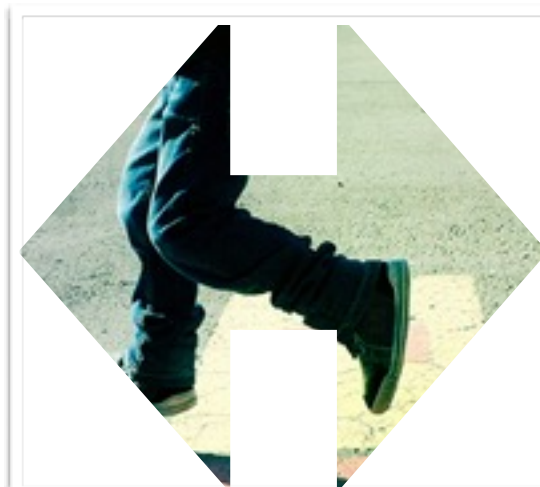
Muita henkilöitä, joilta löytyy ajanlaskumme alusta mainintoja Jeesuksesta: Tacitus, Thallus, Suetonius, Africanus, Syncellus, Plinius nuorempi, Mara bar Serapion, Kelsos.

pääpaino oli jo tullessa Kristuksessa ja sanan levittämisessä, uusien seurakuntien perustamisessa. Hieman näiden jalkoihin jäi Jeesuksen toisen tulemisen odottamisessa. Eihän sitä kovin tarkasti voikaan odottaa, koska Jeesukseen ei tiennyt, milloin hän tulisi. Jälkikristillinen aikamme poikkeaa näistä siinä, että muistot ja merkitys Jeesuksesta hukutetaan niinkuin laulussa sanotaan: “Laps’ hankeen hukkuu unhoittuu.”

Ensimmäisen adventin tekstinä evankeliumissa usein on sama kuin Palmusunnuntain. **“Menkää kylään, joka on edessänne, niin te kohta löydätte aasintamman sidottuns ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaa minulle. Ja jos joku teille sanoo, niin sanokaa: Herra tarvitsee niitä; ja kohta hän lähettää ne.”** (Matt. 21:3,4)

Näillä muutamilla sanoilla Jeesus toimitti asiansa. Samalla hän jätti myös jälkipolville nuo sanat ymmärryksen lisäämiseksi hänen toiminnastaan. Toisaalta aasien lainaamista voisi sanoa luvattomaksi käyttönotoksi. niinkuin täällä

nykyisessä
ajassa
otetaan
joskus
luvatta
toisen auto
käyttöön.
Tosin niitä
aika harvoin
palautetaan.

Onko lainattujen Raamatun sanojen myötä ymmärrettävä aaseilla ratsastelu vain jonkinlaisena hupailuna, vähän kuin hervottomana irtiottona? Ei, kyllä tekstillä on paljon enemmän sisältöä. Ymmärtääksemme evankeliumin tekstin sisältöä syvemmin lainatussa kappaleessa, otamme oppaaksi Jesajan kirjan sanat: **“härkä tuntee omistajansa ja aasi isäntänsä seimen.”** (Jes. 1:3) Tuosta on edellisissä jaksoissa mainittu jo selityksien kanssa, että härkä tarkoittaa Jeesusta, joka tuntee omistajansa eli taivaallisen Isän, joka on tavallaan hänen “omistajansa”, niin yhtä he ovat, Isä ja Poika. Aasi sen sijaan tarkoittaa uskovia kristittyjä, sillä he tuntevat seimen, jossa Jeesus oli kapaloituna makaamassa. He tuntevat heidän isäntänsä seimen, sillä seimessä maannut Jeesus on Kristus, Kyrios Herra, kristityn “isäntä”.

Siispä kun Jeesus sanoi tarvitsevansa aaseja, hän tarkoitti ei ainoastaan noita kahta juhtaa, joita hän lainasi vaan hän tarvitsee kaikkia seimenlapsen uskovia kristittyjä, sillä muuten valtakunnan evankeliumi ei leviä maan ääriin saakka. Jos

Jeesus olisi toiminut vain ihmisenä ilman jumalallista ominaisuutta, hän ei olisi koskaan ennättänyt levittää evankeliumia niin laajalle kuin sen ovat tehneet hänelle kuuliaiset palvelijat. Herra on siis totisesti tarvinnut heitä ja edelleen tarvitsee.

Lähtäminenkin tapahtui varsin pian Jeesuksen sanojen jälkeen, sillä jo neljän päivän kuluttua hänet otettiin kiinni ja naulittiin ristille. Haudasta ylösnoustuaan ja ennen taivaaseen astumistaan hän antoi lähetystehtävän. Elikkä tuosta Jerusalemiin ratsastuksesta kului reilut kuukauden päivät siihen, kun hän alkoi todella tarvita opetuslapsia; viemään sanaa eteenpäin. Tapahtumien moninaisen

dramaattisuuden huomioon ottaen, lähtäminen tapahtui todella pian. Uusi Raamatun käännös (1992) sanoo, että herra pian palauttaa aasit. Se ei kerro koko totuutta, sillä se sulkee pois sen todellisen sanoman, joka Jeesuksen sanoihin sisältyi; **lähettämisen.**

Jeesus ratsasti aasin varsalla. Miksi niin? Eihän se vain ollut eläinrääkkäystä? Ei. Vaan se on niinkuin Jesajan kirjassa sanotaan: **“Kuurnan minä poljin, minä yksinäni, ei ketään kansojen joukosta ollut minun kanssani...”** (Jes. 63:3) Aasi jolla Jeesus ratsasti oli sellainen, jolla kukaan ei ollut ratsastanut, sitä ei siis oltu asetettu työjuhhdaksi eli ikeenalaiseksi. Kukaan muu ei siis ollut ratsastanut kuin Jeesus.

Jeesus kulki siis aivan yksin sen tien, jossa hän lähestyi Jerusalemiä tullakseen surmatuksi kaikkien ihmisten syntien edestä. Vanha aasi puolestaan kuvastaa vanhan liiton käskyjen traditiota ja on siten käskyjen kuormien taakoittama. Niiden avulla kukaan ei ollut tullut autuaaksi vaan ne olivat saattaneet ihmiset tekemään työtä, täyttämään lakia, olivat ikeenalaisia, sillä lain täyttäminen perustuu tekoihin, työhön. Se ei heiltä onnistunut eikä keneltäkään toiseltakaan. Vain Jeesus sen täytti mutta kun Jeesus kuljetti tätä aasia mukanaan, hänen ei tarvinnut ratsastaa sillä, koska hän täytti sen edustaman lain tietäen, että se ei pelastaisi ketään toista, koska he eivät voineet täyttää sitä. Lain täyttämisen tie oli jo kuljettu loppuun.

Sen sijaan Jeesus käytti aasia, jolla kukaan ei ollut ratsastanut ja jolla ei ollut taakkanaan lain täyttäminen eli se ei ollut ikeenalainen. Se oli kuin enne uudesta liitosta, joka ei sisältänyt lain täyttämisen taakkaa ja jota ei vielä ollut tuossa ratsastusvaiheessa sinetöity vai voisiko sanoa ratifioitu. Jeesus oli menossa sinetöimään sen ristinpuulle. Mutta Jeesus lienee kulkenut varsoineen vanhan aasin edellä, sillä Raamattu opettaa, että laki osoittaa eli ajaa meitä Kristuksen luokse, menosuunta oli siis selvä.

Opetuslasten täytyi vastata aasien kohtaloa kyseleville ihmisille, että Herra (Kyrios) tarvitsee niitä. Hän palauttaa ne pian. Vanhempi käännös sanoo juhlallisemmin, hän lähettää ne pian. Kysymys ei ole pelkkien aasien lähettämisestä takaisin vaan aivan erityisesti myös opetuslasten lähettämisestä, sillä kreikan sanana siinä on apostolei. Siitä on tullut sana apostoli ja tunnemme sen juuri siitä, että suoritettuaan sovitustyön Jeesus antoi käskyn opetuslapsilleen kuten edellä on jo mainittu: **“Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni...”** (Matt. 28:19) Palmusunnuntain näkökulmasta lähettäminen tapahtui varsin pian.

Näin se vanhempi käänнос kunnioittaa enemmän alkuperäistä Jeesuksen viestiä siitä, mikä hänen toimintansa tarkoitus on. Herra lähettää, Herra ei suorita itse vaan antaa tehtävän lähettiläilleen! Ja jos kysymys olisi ollut pelkästä palauttamisesta, ei sillä olisi sisältöä enää meille tai no ehkä sen verran, ettei Jeesus sentään lopullisesti varastanut niitä aaseja. Koska Jeesus lähetti silloin ja yhä lähettää opetuslapsiaan, on hänen toimillaan ja sanoillaan merkitystä, joita huonot käännökset vesittävät. Joskus kirjaimellisesti sanottuna lähetitkin kyllä palaavat, kuten Paavali kolmelta ensimmäiseltä matkaltaan mutta neljännelle hän jäi (luultavasti), ellei jatkanut Roomasta Hispaniaan ja Brittein saarille asti.

Aasina oleminen voi tuntua kiusalliselta. Adventin evankeliumitekstissä se on kuitenkin hyvin suuressa tehtävässä ja meitä myös muistuttamassa, kuinka tuo aasin varsa kantoi Jeesusta juuri sen verran ihmisiä ylempänä, että nämä näkivät Jeesuksen. Juuri tätä tehtävää Kristuksen omatkin “aasit” lähetetään tekemään; nostamaan Jeesus ihmisten nähtäväksi ja kuultavaksi, ei osoittamaan aasia niinkuin monissa uuskarismaattisissa liikkeissä tapahtuu.

Jeesus käytti siis kahta aasia. Ohimennen sanottuna Fransiscus Assisilainen käytti itsestään aasi nimeä. Hän oli selvästikin ymmärtänyt ytimen adventin ajan sanomasta. Seimenlapsen tunteva “aasi” on tiellä kohti taivaallista Jerusalemiä, jossa hän kohtaa Herransa ja Mestarinsa kasvoista kasvoihin. Mutta niitä varten, jotka eivät tunne sanaa, niille on syytä näyttää myös sitä vanhaa aasia eli Jumalan kymmentä käskyä, että se alkaisi jos mahdollista, ajaa jotakuta ihmistä Jeesuksen sovitustyön luokse, ristin juurelle, syntien anteeksi pyytämisen ja anteeksi saamisen paikalle.

Ei ole mikään ihme, että profeetta kehotti iloitsemaan tästä: “[Iloitse suuresti, tytär Siion, riemuitse tytär Jerusalem, sillä sinun kuninkaasi tulee sinulle! Vanhurskas ja auttaja hän on, on nöyrä ja ratsastaa aasilla, aasintamman \[varsalla\]\(#\).” \(Sak. 9:9\)](#)

“Nyt ruusu kaunein loistaa,
taivaasta tuoksun tuo.
Yön varjot päivä poistaa,
kansoihin toivon luo.

Jumala, ihminen!

Hän otti lapsen muodon,
jäi luokse syntisten.”

VK 23:3